

Cecilie

3-3, 20 minutter igen, vi skulle bare vinde i dag. Folk på tribunerne var begyndt at råbe mit navn, presset føltes som en tsunami der truede med at drukne mig. Jeg så op på manden igen, der midt i menneskehavet sad han med sin fadøl og sin klaphat. På en gang i et med det hele og fuldstændig udenfor. Han råbte ikke, hans ansigt var udtryksløst og ingen tog notits af ham. Men jeg så ham, så ham og ønskede så brændende at være ham. Anonym i mængden uden presset fra tusindvis af mennesker, i fred, alene.

Men det var for sent nu, al den tid jeg havde brugt på at nå hertil, alle de ting jeg havde ofret på vejen. Dengang havde det ikke føltes som ofre, jeg gjorde jo bare det jeg elskede. Jeg havde ikke behov for at gå i byen hver weekend eller få gode karakterer i skolen. Jeg ville bare spille bold, og det gjorde jeg, lige til jeg endte her og nu bar det hele på mine skuldre. Alle forventningerne fra fans, holdkammerater og trænere, alle pengemændene der forventede at tjene på mine evner. Hvor jeg dog hadede dem allesammen lige nu. Manden havde en hotdog nu, hvor var den kommet fra? Jeg havde set på ham hele tiden, han havde ikke været væk fra sin plads et eneste sekund. Han spiste med en ophøjet ro, som om det var komplet ligegyldigt hvad der skete på banen nedenfor og det var det vel også, for ham, han kunne jo bare gå hjem bagefter, tænde flimmerkassen og hygge med familien. Mens jeg, jeg skulle igennem analyser, interviews og bebrejdelser hvis jeg ikke leverede en sejr. Åh hvor ville jeg gerne være ham, hvad ville jeg ikke give for at være ham. Pludselig så han på mig, på tværs af mængden mødtes vores øjne og mit hjerte sprang et slag over. Jeg smilede til manden og han nikkede næsten umærkeligt.

Med et brølede stadion og nogen slog mig på skulderen

- Så er det nu!

Halvejs i søvne løb jeg ud på banen og indtog min plads. Jeg løb ned af banen mod målet mens jeg tænkte, tag mig væk, lad mig vågne i et andet liv, lad mig komme ud! En skarp smerte ramte mig i hjertet, jeg kunne ikke få luft, jeg tog mig til brystet mens jeg sank om i græsset og alt blev sort.

Jeg så ned på banen hvor den unge spiller var faldet om, lige efter han var kommet ind på banen. Ja det var sgu et hårdt liv at have. Jeg vendte mig mod manden med klaphatten og smilede, han nikkede næsten umærkeligt og vi drak vores øl i tavshed.